

Kotičkarji svojemu cesarju.

Živi, cesar naš premili!
Šestinosemdeset let —
v venec se skrbi in truda
k dnevu druži dan neštet!

Toda v vseh vladarskih poslih
zabil nisi dece nas,
najbolj nas si, oče, ljubil,
čutil z nami vsak si čas!

Vsi smo Ti od srca vdani,
ljubimo Te brez mejá!
Bog Te z zdravjem blagoslovi
in naj skoraj mir Ti da!

Gospod Doropoljski!

Najprvo Vas lepo pozdravljam in Vam naznjam, da hodim že v šesti razred. Star sem trinajst let. Pouk ima naš razred v stanovanju bivšega gospoda nadučitelja. Nižji razredi pa imajo pouk v drugih lokalih. To pa zaradi tega, ker je sedaj vojna. Polovico tedna imamo zjutraj pouk, drugo polovico pa popoldne.

Vojna, že beseda sama pove, da more to biti nekaj strašnega, stori mnogo gorja. Naši očetje in brat, e stoje na braniku domovine. Ker jih pa ni doma, da bi obdelovali polje, moramo mi to storiti, kar je v naših močeh in zmožnostih. Sedaj je bilo podpisati IV. vojno posojilo. Tudi jaz sem dal mal dar, namreč 20 h, podpisal bi pa več, pa nisem imel. Tako mora biti vsak pripravljen žrtvovati življenje za domovino in cesarja.

Pričakajoč povoljnega odgovora, Vas po zdravila Vaš vdani

Viktor Kristan,
učenec VI. razr. v Spodnji Šiški.

Odgovor:

Ljubi Viktor!

Tvoje lepo pismo priobčujem z veseljem, saj mi priča, da imaš vrlega gospoda učitelja, ki zna dosezati tako lepe uspehe v vzgoji domoljubja in v pouku slovenskega jezika.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Z velikim veseljem Vam pišem prvikrat pismo. Stara sem 12 let. V šolo hodim jako rada in se z veseljem učim pisati, čitati, računati in veronauka. G. učitelj nam je jako dober in ga imamo otroci radi, ker nam daje knjige, izmed katerih mi je najljubši „Zvonček“, ki prinaša lepe povedi. Najrajša imam učenke Miciko Verbučeve, Lizičko Gregorčeve in Lenčko Sedovškovo.

Prosim, da bi potisnili tudi to moje pisemce v svoj kotiček.

Lepo Vas pozdravljam!

Antonija Ateškova,
učenka v Šmihelu, nad Mozirjem.

Odgovor:

Ljuba Antonija!

Lepo je to, ako že v mladih letih sklepamo prijateljstva. Resničen prijatelj je vreden zlata. Nanj se smemo zanašati v vseh nadlogah in potrebah; ako nam je res prijatelj, nam stoji ob strani tudi takrat, kadar se je sreča obrnila od nas. Znan je pregovor: Zlato spoznamo v ognju, prijatelja v nesreči.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Jako se razveselim, ko zapazim nekega dne, prebravši „Zvončka“, odgovor.

Ker sem sklenila, da Vam pišem iz Maribora, ne smem tudi te obljudite pozabiti. Ker sem bila zaradi nastale bolezni črnih koz samo 3 mesece v Mariboru, Vam naj vsaj nekaj popišem. V Mariboru mi je bilo jako všeč, ker človek vedno kaj novega vidi. Takoj prvi dan, ko pridem v Maribor, vidim našega prestolonaslednika Karla Franca Jožefa v spremstvu nadvojvode Evgena in več drugih gospodov. Bila sem tudi večkrat v gledališču, kjer sem videla lepe igre. Vse to sem si dobro zapomnila. Sedaj ostanem za to leto doma, drugo leto pa pojdem jaz in sestra v šole. Končujem in prosim, da natisnete tudi to moje pismo v svoj kotiček ter Vas presrčno pozdravljam in ostajam vedno hvaležna

Mici Druškovičeva
v Kozjem.

Odgovor:

Ljuba Mici!

Znamenite, izredne stvari in osebe se človeku globoko, neizbrisno začrtajo v spomin. Še na stare dni pomnimo, kar nam je mladost prinesla in pokazala posebnega. Tako so se tudi Tebi vtisnili v spomin obrazi visokih oseb, ki si jih videla v Mariboru in ki imajo sedaj usodo naše domovine v svojih rokah. Malokdo mojih kotičkarjev je učakal tako redko priliko, da bi videl naše vojskovodje iz obličja v obličeju. — Da ustreže njih radoznačnosti, je „Zvonček“ že objavil njihove podobe.

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Že večkrat sem čital lepa pisemca raznih učencev v „Zvončku“, ki ga dobivamo v šoli od gospoda učitelja. Komaj čakam na njega, kadar pride. Hodim v petrazredno šolo v Rušah. Učim se precej dobro. Najbolj me veseli risanje. Prosim, blagovolite to pisemce in risbico natisniti v „Zvončku“.

Srčno Vas pozdravlja

Radislav Hlebec,
učenec V. r. II. odd. v Rušah.

Odgovor:

Ljubi Radislav!

Rad ustregam Tvoji prošnji in prijavljam Tvoje pismo s poslano risbico vred. Gotovo predstavlja podoba del Ruš, ki si jim vrhu zvonika pripel štiriperesno deteljico — znamenje sreče! Pa naj rosi prijazna sreča vedno svoj blagoslov nad domačo Tvojo vas, nad Tebe in nad ves slovenski svet!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

V „Zvončku“ sem čital pisemca, ki Vam jih pišejo učenci raznih šol. Namenil sem se tudi jaz Vam pisati. Hodim v šolo v Rušah. Jako rad čitam „Zvonček“. Dobivam ga v šoli. Komaj čakam, da ga g. učitelj prinese v šolo. Posebno rad čitam pisma učencev. Prosim, dovolite natisniti to pisemce v svoj kotiček.

Srčno Vas pozdravlja

Alojzij Stanz,
učenec V. razr. II. odd. v Rušah.

Odgovor:

Ljubi Alojzij!

Pač lahko si hvaležen svojemu gospodu učitelju, ki ti napravlja z „Zvončkom“ redno toliko veselja. Lepa lastnost je hvaležnost z besedami, še lepša je hvaležnost v dejaju. In to zadnjo moraš izkazovati tako, da boš vedno živel in delal po naukilih, ki ti jih daje „Zvonček“ in Tvoj gospod učitelj.

*

Dragi gospod!

Pišem Vam drugo pismo. Prvič nisem dobil odgovora. Ljubi oče mi je umrl pred 13. I. v Kranju. Povozil ga je vlak. Pokopan je v Ljubljani. Mati gospodinji doma. Imam eno sestro in enega brata. Ko dovršim šesti razred, pojdem v realko. Gospod Ivan Petrič me uči in pripravlja, da bom naredil izpit. Imam ga kako rad.

S spoštovanjem

Stanko Jesih,
učenec VI. razreda v Spodnji Šiški.

Odgovor:

Ljubi Stanko!

Ali se še spominjaš svojega očeta, ki je umrl tako nesrečne smrti? Tvoja mati ima sedaj pač obilo dela in skrbi, toda marljivost in poslušnost otrok ji dela veselje in lajša skrbi. Ali ne?

Popravek.

V skupni 7. in 8. številki dotiskana Rojčeva igra naj se odslej imenuje: Miklavž v večer in Tončkove sanje. — Naslednje pesniške vrstice naj se v igri tako-le popravijo, in sicer: Stran 17, vrstica 4.: beračke vaške kot grofice... Str. 41, vrstica 1.: Pogledat pridem, kaj počnete... Str. 41, vrstica 22.: saj tamkaj ysak ubožec mlad... Str. 42, zadnji vrstici: Če sva ubožna, radi tega — vi pač nič škode ne trpite! — Str. 179, vrstica 3.: To stari bo Miklavž strmič... Malka naj nastopi v I. dejanju v rdeči obleki.

*

V zadnji številki smo na 189. strani povедali, da je padel na severnem bojišču južnaške smrti naš sotrudnik Josip Cvetbar, ki se je v našem listu podpisaval Cvetko Gorjančev, ne pa Bogumil Gorenjko, kakor smo zadnjči pomotoma poročali.